

WROWADZENIE

Istotę i treść wychowania stanowią wartości, jakie wychowankowie przyjmują za swoje. Oprócz wiedzy i praktycznych umiejętności jest to wszystko z czym dzieci idą w życie.

Zatem wychowanie, jest wprowadzaniem dziecka w świat wartości jakimi żyją wychowawcy. Zaciekawienie światem wartości i zgłębianie jego tajemnic uwarunkowane jest od aktywności własnej dziecka, dziedziczonych cech, ale źródłem wpływu na nie są sytuacje z życia rodzinnego i działalności różnych instytucji. Te wzajemnie przeplatające się wpływy są podstawą procesu krystalizującego świat wartości dziecka w takim stopniu, w jakim pokieruje tym rodzina i wspierający ją lub często kompensujący jej braki – wychowawcy. Proces ten wymaga ustawicznego czuwania i kierowania nim

Wartości pozwalają określić człowiekowi cel swego życia oraz swoje miejsce w życiu. Jest to niezbędny warunek funkcjonowania człowieka w świecie. Brak konkretnego celu opartego na pewnych wartościach jest często przyczyną frustracji, agresji, smutku, zagubienia. Jedną z przyczyn życiowych tragedii młodych ludzi jest burzenie lub brak systemu wartości. Antywartości jakie proponuje się dzieciom nie mogą pozostać bez wpływu na nieustabilizowaną jeszcze psychikę młodego człowieka

Ośrodkiem osobowości jest obraz samego siebie. Dziecko tworzy swój wizerunek przez porównanie z grupą odniesienia.

Każde dziecko, w tym i dziecko z dysfunkcją intelektualną rozwijające się w prawidłowych warunkach wychowawczych, poddane stymulującemu jego rozwój wpływowi środowiska rodzinnego, kochane, szanowane i doceniane, tworzy swój obraz świata w kategoriach świata otwartego, bezpiecznego. Jego nastawienie do otoczenia jest pozytywne, pełne akceptacji. Nie boi się nowego, chociaż dobrze wychowane nie jest łatwowieczne. Nie odczuwa lęku przed nieznanym(np. nowa tematyka lekcji), ale powoduje nim ciekawość poznawcza. Inaczej przedstawia się to zjawisko w przypadku dziecka rosnącego w warunkach

niekorzystnych. Wówczas dziecko takie traktuje otaczający je świat jako wrogi, co sprzyja kształtowaniu się cech społecznych „od ludzi”, „przeciw ludziom”, „przeciw sobie”.

Dziecko z natury wierzy w dobroć ludzką, miłość życzliwość, wierzy, że potrafi kochać być kochane, wierzy we wszechmoc rodziców, nauczycieli, wierzy w szczerłość, czyli w te wartości, które na ogół są uznawane w świecie dorosłych, jednak często przytłumione przez coś co ogólnie nazywane jest **złem**.

Przychodzi moment, że młody człowiek spotyka się z różnymi formami zła: egoizm, krzywda, załamanie, przemoc, fałsz, dwulicowość.

Musi, więc być tak ukształtowany, tak przygotowany do życia by mieć dość wiary, siły i mądrości do pokonania bariery brutalnego zetknięcia z rzeczywistością taką jaka ona jest, by w tej rzeczywistości znalazł dla siebie miejsce przepełnione nadzieją, miłością i pracą.

Temu właśnie służą lekcje w „Teatrze profilaktycznym”